LETNÍ FARNÍČEK

ČASOPIS FARNOSTI KNÍNICE U BOSKOVIC

Č. 44
2022

OBSAH

ÚVODNÍK	2
TÉMA: CHRÁNIT KOŘENY, PŘEDÁVAT VÍRU MLADÝM A STARAT SE O MALÉ	4
VÍME PROČ?	8
SVĚTCI JAKO INSPIRACE PRO NÁŠ ŽIVOT	12
Z FARNÍ KNIHOVNY	15
CO PĚKNÉHO JSME PROŽILI V UPLYNULÝCH MĚSÍCÍCH	19
CÍRKEV BEZ HRANIC ANEB CO SE DĚJE KOLEM NÁS	31
MISIJNÍ A CHARITATIVNÍ ČINNOST NAŠÍ FARNOSTI	39
ŽIVOT NAŠÍ FARNOSTI	39
MYŠLENKA NA ZÁVĚR	40

ÚVODNÍK

Letošní jaro nám všem přineslo úlevu, alespoň tu fyzickou. Postupně jsme sundávali roušky a respirátory, mohli jsme se scházet v kostele a oslavit bez omezení největší svátky – Velikonoce a také naši pouť. Mohli jsme chodit na májové a jezdit na pouti. Děcka bez problémů mohla přistoupit k prvnímu svatému přijímání. Prostě skoro předkovidová idyla.

Ale jenom skoro. Jak bychom mohli být v klidu a pohodě, když za našimi humny zuří nesmyslná a nepochopitelná válka. Když vidíme, kolik lidí muselo opustit své domovy, kolik lidí oplakává svoje blízké. Asi jsme si

všichni mysleli, že něco takového není možné, že nás se to netýká a že nikdy nepocítíme, jaké to je, když kousek od nás padají bomby a zbytečně umírají tisíce nevinných.
Mladí lidé to možná tak neprožívají, ale ti, kteří v dětství zažili válku, nebo potom těžká poválečná léta a studenou válku, kdy nikdo nevěděl, kdy může vypuknout ta skutečná, jaderná, ti prožívají nelehké období. Také problémy s energiemi a stále se zvyšující ceny všeho na ně doléhají nejvíce. Na ně, na naše seniory, bychom měli pamatovat v této nelehké době v první řadě. Porozhlédnout se kolem sebe, jestli nenajdeme někoho, kdo by potřeboval naši pomoc. S kým bychom si mohli zajít popovídat, přinést mu teplou polévku, pomazánku k večeři, buchtu na snídani, koho bychom mohli svým zájmem potěšit. Je to, nebo měla by být, naše křesťanská povinnost.
Právě na tyto naše babičky a dědečky myslel svatý otec František, když právě před rokem vyhlásil na konec července Den prarodičů a seniorů. Jeho poselství se zabývá situací, kterou jsme prožívali v loňském roce, ale dá se vztáhnout i na problémy, které nás sužují v současnosti. Ujišťuje nás, že nikdo není zbytečný, že i ten nejnemožnější člověk je pro svět užitečný a každému přeje, aby jej navštívil anděl…
I Pán Ježíš pamatuje na staré a nemocné, vždyť je bratrem nás všech, nejen mladých, a skrze svou církev jim dává posilu ustanovením svátosti nemocných. Není to, jak se dříve chápalo, svátost pro umírající, ale pro posilnění a uzdravení nemocných a slabých. Nebojme se proto této svátosti a vzhledem k svému věku nebo nemoci ji s radostí přijměme, aby nám byla pomocí v našich potížích tělesných i duševních. Budeme k tomu mít příležitost v naší farnosti za necelé dva měsíce.
Na závěr si dovolím ocitovat slova našeho bývalého kaplana Michala Sekničky o účincích této svátosti, které zveřejnil v jednom našem před, před, předminulém Farníčku:
„Ke konci života, v utrpení, v nemoci je člověk očišťován už tím samým utrpením, pokud je nese statečně s vědomím, že jej ono připodobňuje trpícímu Kristu. Posilou nám v tom je i svátost nemocných. Může způsobit i uzdravení, pokud je to Boží vůle, a je to prospěšné pro spásu nemocného. A i kdyby ne, kdyby se bolest a utrpení nezmírnily, pomazání nemocných nám dává sílu je snášet. Jsem přesvědčen, že lidé pravidelně přijímající tuto svátost, jsou lépe připraveni na přechod ze života pozemského do života nebeského. Ten, kdo v utrpení, stáří či nemoci přijímá tuto svátost, ten je na konci života sice vyčerpaný, ale duše je čistá, připravená setkat se s Pánem.”

Petr

Úryvky

Z POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA KE SVĚTOVÉMU DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ 25. ČERVENCE 2021

„Já jsem s tebou po všechny dny“

Milí dědečkové, milé babičky!

„Já jsem s tebou po všechny dny“ (srov. Mt 28,20) je příslib, který dal Pán učedníkům předtím, než vystoupil na nebe, a který dnes opakuje i tobě, milý dědečku a milá babičko. Tobě. „Já jsem s tebou po všechny dny“ jsou slova, jimiž bych se rád jako římský biskup a jako senior, stejně jako ty, na tebe obrátil…

…celá církev je ti nablízku – lépe řečeno je nám nablízku: má o tebe starost, má tě ráda a nechce tě nechat samotného!

On je po boku

Pán zná všechna naše utrpení přítomné doby. On je po boku těch, kdo prožívají bolestnou zkušenost, že jsou odsunuti stranou. Naše samota mu není lhostejná.

Tradice vypráví, že i svatého Jáchyma, Ježíšova dědečka, odloučili od jeho společenství, protože neměl děti. Jeho život – stejně jako život jeho manželky Anny – byl považován za zbytečný. Ale Pán mu poslal anděla, aby ho utěšil. Když celý smutný zůstával za branami města, zjevil se mu Pánův posel, aby mu řekl: „Jáchyme, Jáchyme, Pán vyslyšel tvou vytrvalou modlitbu.“

Posílá své anděly

Přeji si, aby ke každému dědečkovi a každému starému muži, ke každé babičce a každé staré ženě – zvláště k těm, kdo jsou mezi námi nejosamělejší – přišel na návštěvu anděl! Někdy bude mít tvář našich vnuků, jindy našich příbuzných, dávných přátel nebo těch, které jsme poznali právě v této těžké době.

Pán nám posílá své posly i prostřednictvím Božího slova. On nedopouští, aby v našem životě někdy chybělo. Přečtěme si každý den stránku z evangelia, modleme se žalmy, čtěme proroky! Budeme dojati z Pánovy věrnosti.

Vysílá dělníky v každou denní hodinu

On posílá dělníky na svou vinici v každou denní hodinu (srov. Mt 20,1–16) a v každém období života. Já sám mohu dosvědčit, že jsem dostal povolání stát se římským biskupem, když jsem už dosáhl, abych tak řekl, důchodcovského věku a nepředstavoval jsem si, že dokážu dělat ještě něco nového.

Pán je nám vždy blízko, vždycky s novými výzvami, s novými slovy, se svou útěchou, ale je nám vždycky blízko. Vy víte, že Pán je věčný a nikdy neodchází do penze. Nikdy.
V Matoušově evangeliu říká Ježíš apoštolům: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“ (28,19–20). Tato slova se dnes obracejí i na nás a pomáhají nám, abychom lépe pochopili, že naším povoláním je chránit kořeny, předávat víru mladým a starat se o malé.

Povolává dnes

Poslouchejte dobře: Jaké je naše povolání dnes, v našem věku?
Chránit kořeny, předávat víru mladým a starat se o malé.
Na to nezapomínejte.

Nezáleží na tom, kolik je ti let, jestli ještě pracuješ nebo už ne, jestli jsi zůstal sám nebo máš rodinu, jestli ses stal prarodičem v mladším nebo v pozdějším věku, jestli jsi ještě samostatný nebo už potřebuješ asistenci; protože neexistuje věk odchodu do penze od úkolu hlásat evangelium, od úkolu předávat tradice vnukům. Je třeba se vydat na cestu, a především vyjít ze sebe a začít něco nového. I pro tebe existuje obnovené povolání v tomto rozhodném dějinném okamžiku.

Otvírá a rozšiřuje srdce

Zeptáš se: Ale jak je to možné? Moje síly se vyčerpávají a nemyslím si, že už toho tolik zmůžu. Jak se mohu začít chovat jiným způsobem, když žiji podle svých navyklých pravidel? Jak se mohu věnovat někomu, kdo je ještě chudší, když tolik musím myslet už jen na svou rodinu? Jak mohu rozšířit svůj pohled, když mi není dovoleno vyjít ani ze svého bydliště? Není snad moje samota příliš těžkým balvanem?

Kolik z vás si klade tuto otázku: Není snad moje samota příliš těžkým balvanem? I samotnému Ježíšovi byla adresována otázka tohoto druhu, když se ho Nikodém ptal: „Jak se může člověk narodit, když je starý?“ (Jan 3,4). To se může stát – odpovídá Pán – když otevřeme své srdce pro působení Ducha Svatého, který vane, kam chce. Se svobodou, kterou má, vchází Duch Svatý všude a koná, co chce.

Kéž jednou provždy objevíme, že potřebujeme jeden druhého a že jsme si jeden druhému dlužníky, aby naše lidská rodina znovu ožila.

Spoléhá na nás a vybavuje schopnostmi

Nikdo se nezachrání sám. Jsme dlužníci jedni druhých. Všichni jsme bratři a sestry. V této perspektivě bych ti chtěl říci, že je tě zapotřebí pro vytváření zítřejšího světa v bratrství a sociálním přátelství; světa, v němž budeme žít – my se svými dětmi a vnuky. Všichni „se zapojme aktivně do obnovy a podpory naší zraněné společnosti“.

Mezi různými pilíři, které mají podpírat tuto novou stavbu, jsou tři, které ty můžeš vztyčovat lépe než ostatní. Tři pilíře: sny, paměť a modlitba.

Prorok Joel jednou vyslovil tento příslib: „Vaši starci budou mít věštecké **sny** a vaši jinoši uzří vidění“ (3,1). Budoucnost světa je ve spojenectví mezi mladými a starými. Kdo jiný než mladí může převzít sny starců a nést je vpřed? Ale proto je třeba i nadále snít; sny o spravedlnosti, o míru a o solidaritě umožňují, aby naši mladí měli nová vidění a aby se mohla budoucnost vytvářet společně. Je třeba, abys i ty svědčil, že z prožité zkoušky lze vyjít obnovený.

Mám na mysli to, jak cenná je bolestná zkušenost války a nakolik se z ní nové generace mohou poučit o hodnotě míru. Udržovat živou **paměť** je skutečným posláním každého starce: mít živou paměť a přinášet ji druhým. Bez paměti však nelze budovat nic; bez základů dům nikdy nepostavíš. Nikdy. A základem života je paměť.

A konečně **modlitba**. Jak jednou řekl můj předchůdce papež Benedikt, svatý stařec, který se i nadále modlí a pracuje pro církev: „Modlitba starých lidí může chránit svět a pomáhat mu výrazněji než námaha mnohých.“ To řekl téměř na konci svého pontifikátu v roce 2012. Je to krásné. Tvá modlitba je cenným zdrojem; je to jedna plíce, které se nemůže církev ani svět odříkat.

Prosím Pána, aby i díky jeho příkladu každý z nás rozšířil své srdce a učinil ho citlivým pro utrpení těch posledních a schopným prosit za ně. Kéž se každý z nás naučí opakovat všem, a zvláště těm mladším, slova útěchy, kterými jsme dnes byli osloveni my: „Já jsem s tebou po všechny dny.“ Kupředu a odvahu!

Ať vám Pán žehná.

Papež František (2021)

O SVÁTOSTI POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Katechismus katolické církve v úvodu ke kapitole o pomazání nemocných říká:
„Svátostí pomazání nemocných a modlitbou kněží doporučuje celá církev své nemocné trpícímu a oslavenému Pánu, aby jim ulehčil a zachránil je. Vybízí je, aby se dobrovolně přidružili ke Kristovu utrpení a k jeho smrti, a tak byli prospěšní Božímu lidu.“

Svátost pomazání nemocných je jedna ze sedmi svátostí Nového zákona, ustanovená od Krista, našeho Pána. Svátostné pomazání je znamením, že nemocný není ve zkoušce opuštěn, je s ním Ježíš, který zná utrpení, aby ho pozdvihl svou mocí, posílil, případně uzdravil, aby mu pomohl zachovat důvěru k Otci a naději ve vzkříšení.

Ladislav Simajchl v publikaci nazvané *Liturgie* píše: *„Ještě donedávna – do koncilu – nesla tato svátost láskyplné péče Pána Ježíše nešťastný název kdesi ze středověku: „extrema unctio“ – poslední pomazání. Tento název z ní udělal strašáka nemocných.“*

Po II. vatikánském koncilu obnovený obřad této svátosti vrátil název i důraz tam, kde v raném křesťanství původně byl. **Není to totiž svátost pro umírající, ale pro nemocné. Není tu cílem „posvěcení smrti“, ale pomoc k životu, k uzdravení, oživení nemocného.** Ježíš přichází jako milosrdný Samaritán k nemocnému, aby ho posílil, vrátil životu, zachoval pro život navěky. **O život se tu jedná, ne o smrt.**

Stejně jako všechny svátosti je i tato svátost svátostí života.

„Tento návrat od představy zaopatřujícího kněze – sýčka věštícího smrt – k původní podobě – zástupce milujícího Ježíše, který spěchá, aby léčil, posílil, uzdravil nemocného – to je krásná cesta.“ píše Ladislav Simajchl.

Jsme-li nemocní, máme si na pomoc pozvat Pána Ježíše a nemořit se s nemocí sami. Je tu přece svátost církve, svátostná prosba za posílení. **Svátost pomazání nemocných dává nemocným milost Ducha Svatého: pomáhá celému člověku k uzdravení, posiluje jeho důvěru v Boha a vyzbrojuje ho proti pokušení a úzkosti před smrtí, aby mohl nejen statečně snášet utrpení, ale také proti němu bojovat, a prospívá-li to jeho spáse, dosáhnout zdraví; poskytuje také, pokud je třeba, odpuštění hříchů a dovršení křesťanského pokání.**

Nemoc má záchranný charakter a svátost nemocných je k uzdravení. A pokud takto zaopatřený člověk přece jen zemře, je mu svátost ke smíření s Bohem i lidmi, je to jakýsi „druhý křest“ pro život věčný. Vede tedy i tenkrát k životu a nikdy ke smrti.

Kristus nade vším vítězí a dává nemoci smysl. Kristus – Boží Syn – přijal utrpení dobrovolně, musí v něm tedy být nějaká veliká hodnota. Ježíš ve svátosti pomazání nemocných přichází k trpícímu bratru, za kterého již nasadil život.

Kdo přijímá a kdo uděluje?

Pomazání nemocných není svátostí jen pro ty, kdo se ocitli v krajním ohrožení života. Příhodná doba pro její přijetí je už tehdy, když věřící začíná být v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří.
Jestliže nemocný, který přijal pomazání, znovu nabude zdraví, může v případě další těžké nemoci tuto svátost znovu přijmout. Během téže nemoci lze svátost opakovat, jestliže nastane zhoršení. Je vhodné ji přijmout před těžkým chirurgickým zákrokem. Má být také udělena starým lidem, kteří slábnou věkem, i bez těžké nemoci; dětem od chvíle, kdy jsou schopny chápat, že jim svátost přináší posilu; nemocným, kteří ztratili užívání smyslů nebo rozumu (bezvědomí), ale při vědomí by pravděpodobně o svátost požádali. Svátost se neuděluje zemřelým.
Pomazání nemocných mohou udělovat pouze biskupové a kněží.

Jak se slaví tato svátost?

Pomazání nemocných je, jako všechny svátosti, slavením liturgie ve společenství, ať už se koná v rodině, v nemocnici nebo v kostele, pro jednoho nemocného nebo pro skupinu nemocných. Liturgická pravidla doporučují, aby byla svátost nemocných udělována během mše svaté. Předcházet jí má zpověď a četba Božího slova, zvláště textu z listu Jakubova (5,14-16), což je základní text, který hovoří o pomazání nemocných olejem prostřednictvím představených církve.

> *„Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“*

Slavení svátosti zahrnuje hlavně tyto prvky: „představení církevní obce“ mlčky vkládají ruce(*) na nemocné; modlí se nad nimi ve víře církve; pak vykonají mazání olejem, pokud možno posvěceným od biskupa – kněz maže nemocného na čele a na rukou a přitom říká:

Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého.
Odpověď: ***Amen.***

Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní.
Odpověď: ***Amen.***

Potom kněz říká modlitbu:
Modleme se: Prosíme tě, náš Spasiteli, uzdrav milostí Ducha svatého tohoto nemocného (tuto nemocnou), odpusť mu (jí) hříchy a zbav ho (ji) všech bolestí duše i těla, aby mohl(a) s novými silami opět plnit své povinnosti. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

(*) Vkládání rukou je starodávné gesto modlitby, které naznačuje pomoc, která není dána lidmi, ale přichází shůry. Toto gesto se děje v naprostém tichu, neboť také ticho je důležitým prvkem modlitby – vyjadřuje mlčení člověka před Boží mocí a očekávání Ducha svatého.

Zvláštní milost svátosti pomazání nemocných má tyto účinky:

- spojení nemocného s Kristovým utrpením, k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve;
- útěchu, pokoj a odvahu, aby křesťansky snášel utrpení nemoci nebo stáří;
- odpuštění hříchů, jestliže je nemocný nemohl obdržet ve svátosti pokání;
- uzdravení, jestliže to prospívá ke spáse duše;
- přípravu na přechod do věčného života.

Církev kromě pomazání nemocných poskytuje těm, kteří se chystají opustit tento život, **pokrm na cestu (viatikum)** - eucharistii.

Svátost pomazání nemocných bude v naší farnosti slavena

SVATÝ JÁCHYM A SVATÁ ANNA

V souvislosti s hlavním tématem Farníčku upřeme svůj pohled na Ježíšovy prarodiče a nechme se vtáhnout do jejich života v přítomnosti Boží. Jejich památku si budeme připomínat 26. července.

Z těchto svatých manželů vzešla bez dědičného hříchu počatá dcera a Matka Spasitele světa. Jejich život tedy musel odpovídat svěřenému poslání, a to je i důvodem naší úcty.

Otevřeni Božím záměrům

Jáchym a Anna jsou rodiči Neposkvrněného života, skrze který přišel na svět Boží Syn. Byli předmětem Boží lásky a milosti. I přes jejich význam se o nich Bible nezmiňuje. Z písemných zpráv je považováno za nejvýznamnější tzv. protoevangelium sv. Jakuba, které je apokryfním spisem vzniklým až ve 2. století.

Spis například uvádí, že Jáchym s Annou výtěžek pastýřského zaměstnání rozdělovali vždy na tři díly, a to na oběť chrámu, chudým a poslední díl užívali na vlastní potřeby. Nikdy netrpěli nedostatkem. Stali se pohrdanými pro dočasnou neplodnost, ale svou nezlomnou důvěrou otevřenými Božím záměrům.

Podle protoevangelia Jáchym pocházel z Galileje a Anna byla dcerou jistého betlémského kněze. Z jejího rodu pocházela i Alžběta, kterou již evangelium jmenuje jako Mariinu příbuznou.

Jáchym a Anna spolu žili jako manželé, přičemž po dobu 20 let se jim údajně nenarodil žádný potomek. Jelikož Jáchym byl starším knězem a neplodnost byla považována za Boží trest, jednoho dne byla Jáchymova oběť veleknězem odmítnuta. Jeho kroky pak vedly do přírody ke kající modlitbě. Ani přes pohrdání neztratili tito starší manželé svou nezlomnou důvěru.

Podle protoevangelia i podle zjevení blahoslavené Kateřiny Emerichové, se manželům žijícím v odloučenosti, modlitbě a práci zjevil archanděl Gabriel. Na jeho slovo se Jáchym vrátil k manželce, s níž se setkal pod Zlatou bránou v Jeruzalémě a díky jejich ctnostnému životu mohl se v jejich rodu dovršit Boží plán spásy.

Splnili to, co od nich Bůh očekával a zůstali v pozadí

Svoji dceru Marii "od Boha milovanou" zasvětili coby malé dítě v Jeruzalémském chrámu, kde jí umožnili další výchovu. Jáchym a Anna splnili to, co Bůh od nich očekával a zůstali v pozadí. Jáchym se údajně Mariina návratu nedožil a Anna prý zesnula až ve vysokém věku. Její hebrejské jméno znamená "milostiplná" či "omilostněná", jméno Jáchym se váže na význam "příprava na Spasitele" či se překládá i jako "bude Bohem vyvýšen".

Jáchym je patronem manželských párů, truhlářů a obchodníků s plátnem. K Anně se obrací ti, kteří prosí za šťastný sňatek a manželství, za požehnání dětí, za šťastný porod. **Oba jsou vzorem především pro všechny prarodiče**.

Skrze úryvek ze zjevení Marie Valtorty vstupme do domu Jáchyma a Anny, abychom s nimi mohli prožít jejich radost.

Anna oznamuje své mateřství

Opět vidím Jáchymův a Annin dům. Uvnitř vše beze změny, mimo množství rozkvetlých větviček tu a tam rozestavených ve vázách; jistě zbyly při prořezávání stromů na zahradě. Je to spousta květů v barvách od sněhově bílé až po korálovou červeň.

Tentokrát má Anna jinou práci. Na stavu, který je menší než předchozí, tká krásné plátno a zpívá a nohou si udává rytmus. Zpívá a usmívá se... Na koho? Pro sebe, nějakému vnitřnímu vidění. Zpěv je táhlý, ale přesto radostný. Zachytila jsem ho zvlášť, aby byl úpl-

[16]

ný, neboť Anna ho několikrát blaženě opakuje. Zpívá stále hlasitěji a jistěji, jako by rytmus písně nalezla ve svém srdci:

Sláva všemohoucímu Pánu, který miluje Davidovy potomky!
Jeho neskonalá milost mi byla seslána s Nebes,
ze starého stromu vypučela nová větev a já jsem blažená.
Naděje zasela své semeno o svátcích světel;
provoněný vzduch měsíce nisanu vidí, jak klíčí.
Na jaře je moje tělo jako mandloň v květu.
V podvečer svého života cítí, že ponese své ovoce.
Na této větvi je růže, je z nejsladších plodů.
Hvězda, která se třpytí, mladý nevinný život.
Je to radost domu, manžela i manželky.
Chvála Bohu, Pánu, který se nade mnou smiloval.
Jeho světlo mi to oznámilo: přijde k tobě hvězda.
Sláva, sláva! To tobě bude patřit plod tohoto stromu,
první a poslední plod, svatý a čistý jako dar Páně.
To tobě bude patřit a skrze něho nastane radost a pokoj na zemi.
Leť, člunku. Tvé vlákno utká dětské plénky.
Dítě se brzo narodí! K Bohu jde jásavě má píseň.

Jáchym vstupuje, když Anna svůj zpěv začíná po čtvrté. „Anno, ty jsi šťastná? Připadáš mi jako ptáče, prozpěvující si na jaře. Co je to za píseň? Nikdy jsem ji od nikoho neslyšel. Odkud pochází?“

„Z mého srdce, Jáchyme.“ Anna vstává a jde, celá rozzářená, vstříc svému muži. Připadá mladší a krásnější.

„Nevěděl jsem, že jsi básnířkou,“ říká její manžel a pohlíží na ni s neskrývaným obdivem. Nevěřilo by se, že jsou to dva staří manželé. V jejich pohledech je něha mladých snoubenců. „Když jsem slyšel, jak zpíváš, přišel jsem až zezadu ze zahrady. To už je něco let, co jsem neslyšel tvůj hlas zamilované hrdličky. Nechceš mi tu píseň zopakovat?“

„Zazpívala bych ti ji, i kdybys o to nežádal. Synové Izraele vždycky svěřovali zpěvu nejhlubší volání svých nadějí, radostí, strastí. Svěřila jsem svému zpěvu úkol, sdělit sobě i tobě velikou radost. Ano, i sobě; je to tak velká věc, že byť jsem o ní zcela ujištěna, stále mi připadá neskutečná.“

A opět začíná zpívat, ale když dospěje k pasáži: „Na této větvi je

ŽIVOT PANNY MARIE PODLE MARIE VALTORTY

Italská vizionářka Maria Valtorta (1897-1961) patří k nejvýznamnějším omilostněným duším všech dob. Posledních 28 let svého života byla trvale upoutána na lůžko. V letech 1943-1947 na něm napsala desetisvazkové dílo o životě Ježíše Krista, který jí dal vidět nejdůležitější události své Nejsvětější Matky. Valtorta je vylíčila velmi barvitým a poutavým slohem, prozrazujícím, že je nejen významnou duší – obětí za nápravu světa, ale i velkou spisovatelkou.

Z tohoto velkého díla byly vybrány autentické scény ze Života Panny Marie a seřazeny do chronologického pásma výjevů počínaje jejím Neposkvrněným Početím a konče jejím Nanebevzetím.

„Žádné jiné mariánské dílo, ani souhrn těch, která jsem pročetl a prostudoval, mi nebylo schopno dát o Marii, mistrovském Božím díle, názor tak jasný, živý, úplný, zářivý, fascinující, a současně tak prostý a vznešený.“

(mariolog P. Gabriel M. Roschini)

SEDMIRADOSTNÁ CESTA

Panně Marii dáváme celou řadu titulů. Některé jsou velmi rozšířené – Panna Maria Sedmibolestná, Růžencová, Pomocnice a další. Jiné jsou méně známé. Mezi ně patří i titul: **Panna Maria Sedmiradostná**.

RADOST JE DAR, JE TŘEBA O NĚJ PROSIT

Většinou se utíkáme k Bohu a k Panně Marii, když nás něco trápí, máme bolest, starosti. Ale máme také přicházet k Bohu a k Panně Marii, když se nám něco podaří, když máme radost. I zde platí: Sdělená radost, dvojitá radost. Svatý Pavel v listě ke Galaťanům vypočítává devatero ovoce Ducha svatého: „Láska, radost, pokoj, ...“ (Gal 5,22). Radost je dar, je třeba o něj prosit.

SEDM RADOSTÍ PANNY MARIE

Svatý František z Assisi se dovedl radovat z každé maličkosti. Františkánská spiritualita si zachovala odkaz svého zakladatele, a tak se součástí tradice františkánského řádu stal sedmiradostný růženec.
K jeho historii se pojí následující vyprávění: Stalo se kolem roku 1420. Jeden zbožný mladík zdobil denně obraz Panny Marie květinami. Když vstoupil do noviciátu, nemohl to dál dělat a ve své prostotě si myslil, že ho Panna Maria zbaví své lásky. Velmi tím trpěl. Měl však zjevení Matky Boží, která mu potvrdila povolání do řádu a žádala, aby jí místo květin denně obětoval 70 zdrávasů, rozdělených na desátky a aby při nich rozjímal o jejích sedmi radostech. Tato pobožnost se brzy rozšířila po celém františkánském světě a byla schválena i papežem.
Sedm radostí se zakládá na zprávách evangelií. Jednotlivá tajemství, radosti, nejsou ustálená, mění se podle toho, která tajemství jsou autorovi právě nejbližší.

Sedm radostí Panny Marie, tak jak je zachytil na vranovské Sedmiradostné cestě Milivoj Husák, se vydala objevovat jedna rodina blízká naší farnosti – na fotce Zoinka (za jejíž uzdravení z leukémie jsme se ve farnosti modlili) s dvěma brášky a maminkou Eliškou. Nechme se inspirovat a vydejme se také na cestu.

Babí lom
562
Vranov
1. Zvěstování Panně Marii
2. Ježíšovo narození
3. Klanění tří králů
4 .Nalezení dvanáctiletého Ježíše v chrámu
5. Zmrtvýchvstání Páně
6. Seslání Ducha Svatého
7. Nanebevzetí a korunovace Panny Marie
rozhl. Babí lom
Holé vrchy
Lavky
P. Bezruče
Březina
399
Lelekovice
442
448
506
Skalka
NS Pešina
Sedmiradostná poutní cesta

SEDMIRADOSTNÁ CESTA, ČESKÁ - LELEKOVICE - VRANOV
TURISTICKÁ ZNAMKA No 2517
POUTNÍ CESTA SEDMI RADOSTÍ PANNY MARIE

SEŠLU SVÉHO DUCHA NA VŠECHNY LIDI

Ke konci putování se můžete zastavit a pokochat „POHLEDEM ZA NEKONEČNO“. Místo k posezení na fotografii s průhledem na vranovský chrám je opatřeno tímto říkáním:

POHLED ZA NEKONEČNO

Nehmatatelné pojmy člověka přitahují, potřebuje si je nějak přiblížit. Toto dalo vzniknout právě této soše. Sbíhající se břevna mají na sobě vysekánu značku rovnoběžek, ty se jak známo stýkají v nekonečnu tj. kousek před Vámi.

Na horním příčníku stylizovaném do kompasové střelky je vytesán znak nekonečna, severu a jihu. Sednete-li na sedátko, průzorem mezi svislými kůly uvidíte kostel s věžemi, na nich kříže, což jsou atributy Boží a Bůh je jak známo nekonečný. Vy vidíte ještě kousek dál.

Na Sedmiradostnou cestu se můžete vydat také do Křtin, Malých Svatoňovic a Hlubokých Mašůvek.

VEČER BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

V předvečer neděle Božího milosrdenství jsme se v kostele sešli k rozjímání nad obrovským darem, jímž je pro nás hříšníky milosrdenství Boží. Přípravy celého večera se ujala rodina Ošlejškova s paní Gábinou Povolnou.
Za hudebního doprovodu farní scholy, slov žalmů a modlitby Korunky Božího milosrdenství jsme prožili pěkný čas před tváří Hospodinovou.

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ

V postní době jsme ve farnosti uspořádali Setkání manželů. Pozvání přijali někteří místní farníci, zájem byl také z blízkého okolí. Sešli jsme se po tři postní neděle, abychom se společně s o. Stanislavem Tomšíčkem modlili a přemítali o podstatě svátostného manželství. Úvod setkání patřil křížové cestě a potom jsme většinu času strávili v příjemném prostředí místního kulturního domu.

Během programu jsme díky přednáškám a vzájemným rozhovorům objevovali živého Krista přítomného v našich domovech, v prostředí, ve kterém reálně žijeme svá manželství a rodinné životy. A tak se nám podařilo vstoupit dveřmi do předsíně a objevit Ježíše, který o sobě samém říká „Já jsem dveře. Kdo vchází skrze mě, bude zachráněn.“ (Jan 10,9) Promýšleli jsme také, jak slavit liturgii přijetí a sdílení v kuchyni a u jídelního stolu. Jedna z myšlenek: *Ježíš posvěcuje to, co najde.*

A obývací pokoj nám byl představen jako místo zastavení a klidu, kde můžeme s našimi nejbližšími (tedy se členy naší rodiny a také s lidmi, kterým otvíráme náš dům) slavit liturgii bytí, naslouchání a setkání – toto téma už bylo náplní dalšího setkání, které jsme uskutečnili v květnu na místní faře. Věděli jste, že *milován se cítí ten, komu je nasloucháno?*

Jedno setkání jsme věnovali důležitému tématu života v malých společenstvích.

Závěr každého setkání jsme prožili v kostele modlitbou chval, díků a adorací.
Došlo také na velmi krásnou obnovu manželského slibu před oltářem v přítomnosti Krista v Nejsvětější svátosti.
Na posledním setkání jsme se učili vzájemně si žehnat.

Svátost manželství je obrovský dar překypující milostmi, díky nimž můžeme společně s manželem/manželkou putovat do Božího království, a přitom svítit na cestu i dalším putujícím. K tomu, abychom to dokázali, se potřebujeme podpírat a dočerpávat sílu, chuť i odhodlání žít svatost. To byla motivace pro pořadatelský tým, aby se tato setkání uskutečnila a dá-li Pán, budeme v nich pokračovat.

Manželé Hartlovi

POUŤOVÁ VÝSTAVA

Po dva roky jsme naši knínickou pouť prožívali kvůli covidovým omezením v hodně netradiční podobě. Letos jsme ji mohli konečně oslavit jak se patří, slavnostní pouťovou bohoslužbou, odpoledním svátostným požehnáním, pouťovými tumrlaty a stánky na Městečku i tradiční výstavou obrazů našeho farního malíře pana Petra Reisiga.
Je obdivuhodné, jak tento šikovný malíř samouk dokáže každým rokem překvapit kolekcí nových obrazů. Tentokrát jich přes zimu namaloval a početným návštěvníkům ukázal rovných dvacet. S obrazy z dřívějška a se zastaveními cesty světla a křížové cesty jsme mohli zhlédnout přes sedmdesát obrazů tohoto plodného autora. O jeho obrazy byl letos nebývalý zájem, několik z nich už zdobí příbytky mnohých z nás i přespolních poutníků. Kdo by ještě měl zájem si jeho obrazy prohlédnout, bude mít příležitost za několik dní při Noci kostelů v přírodní galerii u kapličky sv. Anny v Šebetově.

V dřívějších letech vystavovali spolu s panem Reisigem jeho známí nebo i další malíři a fotografové z blízkého okolí. Tentokrát jsme mohli kromě obrazů obdivovat moderně řečeno také 3D umění. Mladý nadějný umělecký kovář Pavel Ptáček z Vážan nám předvedl, co je možné vykouzlit z kusu železa za pomoci ohně a kladiva. Jeho kříž, svícny, zvonek, panty na vrátka nebo trochu zvláštní sekerku obdivoval snad každý ze spokojených návštěvníků.

Pavle i pane Petře, děkujeme a těšíme se na příští pouť.

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Byli jsme požádáni, zda bychom nenapsali článek do Farníčku o prvním svatém přijímání, které se konalo 15.5.2022 v našem kostele a kterého se zúčastnila i naše dcera Karolínka.
Nejlépe začít asi od začátku. Děti se pilně připravovaly a chodily do náboženství, kde je učila paní katechetka Markéta Dvořáková. Děti tam chodily rády a myslím, že se utužovalo i jejich přátelství. Do kostela před oltář jim pan farář dal špalík z vánočního stromu z Boskovic a připevnil na něj drátky, na které si děti dávaly za každou účast na mši v kostele váleček z vrby. Drátky se pilně plnily a vše symbolizovalo jejich život ve víře. Protože když něco roste, tak to žije!
Čím více se blížilo datum jejich velkého dne, tak s ním rostla i nervozita nejen dětí, ale i nás rodičů, aby vše dobře dopadlo. Myslíme, že vše naplnilo, ne-li předčilo, naše očekávání. Děti se na posvátný den hezky oblékly a všem to moc slušelo. Každý si pozval někoho blízkého z rodiny a nezbývalo nic jiného, než si užít tento výjimečný den.
Velké poděkování patří mimo jiné i farnímu sboru za úžasnou atmosféru, kterou svým hraním a zpěvem v kostele vytvořili. Po svatém přijímání jsme ještě strávili příjemné dopoledne na farní sýpce, kde byl pro děti připraven sváteční stůl s dortem, a i pro rodiny něco sladkého k zakousnutí. Na tento den budou určitě rády vzpomínat nejen děti, ale i my rodiče. Na závěr bychom chtěli ještě jednou poděkovat paní Markétě Dvořákové, panu faráři a všem, co se podíleli na tomto úžasném svátečním okamžiku.

Rodina Kopecká

JAK DĚTI PROŽÍVALY
PŘÍPRAVU NA 1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ A SAMOTNOU SLAVNOST?

O tom vypovídají spontánní a jedinečné odpovědi
Elišky, Rozárky, Miriamky, Karolínky, Jonáše, Pavlíka a Honzíka.

Co se Ti nejvíce líbilo na celém dni, kdy jsi poprvé přijal(a) Ježíše v Eucharistii? Co Ti udělalo radost?

- když jsem přijal Pána Ježíše
- jak jsem přijala Pána Ježíše
- moc jsem se těšila, nemohla jsem se dočkat
- že jsem poprvé nesl dary
- jak jsme říkali přímluvy
- jak jsme šli hezky v průvodu
- moc se mi líbila výzdoba v kostele
- zpěv scholy
- že tam bylo hodně lidí
- že šel děda do kostela
- jak jsme stáli u oltáře při modlitbě Otče náš
- jak jsme zpívali na sýpce
- obětní průvod a jak jsme dávali mamince růži
- jak jsem dostala růženec
- potěšila mě komiksová bible
- líbilo se mi, že jsem byla skoro ve všem „poslední“
- radost mi udělal křížek od mámy
- měl jsem dva dorty
- že to babička s dědou stihli
- jsem ráda, že se to rodině moc líbilo

Jak ses připravoval(a) na 1. svaté přijímání?

- chodila jsem na přípravu s panem farářem a smáli jsme se
- připravovali jsme se v náboženství
- učili jsme se doma a dost jsme se nasmáli
- psali jsme test
- doma jsem se připravovala s maminkou a knížkou „Život Panny Marie“
- museli jsme upravit oblek

Měl(a) jsi z něčeho obavy?

- měl jsem obavy ze zpovědi
- měla jsem strach ze zpovědi, ale dopadlo to dobře, pak jsme spalovali hříchy

Kdo Ti pomáhal s první svátostí smíření?

- máma
- mamka a taťka
- paní katechetka a pan farář

Vyprošujeme jim milosti, aby nikdy na Pána Ježíše nezapomněli a často za Ním přicházeli!
A přejeme všem rodičům a jejich dětem hodně zdaru na dobrodružné cestě k Pánu!

FBH 2022

Není to tak dávno, co si pamatujeme dobu covidovou. Všichni byli ve svých domovech a možná se i trochu nudili. Po uvolnění opatření se však s akcemi roztrhnul pytel, a zvláště mladí po nechtěném domácím vězení, nevěděli kam dřív skočit. Jednou z prvních pocovidových akcích bylo tzv. FBH. Příležitosti jsme hned využili a přihlásili se. Za zkratkou FBH se schovává název Farnosti bez hranic.

Akce je to úžasná, známe ji už z minulých let. Je úžasná proto, že si organizátoři dávají hodně práce s její přípravou. Členy přípravného týmu jsou nejen laici z řad katechetů, ale i kněží, pastorační asistentka a pan děkan M. Šudoma. Do akce se hlásí farní týmy. Letos jich bylo 8. Žádný farní tým nepřijede jen tak, lážo plážo. Musí předem vyplnit několik úkolů: vylosovat si barvu, vymyslet název pro tým, vytvořit vlajku a video, dozdobit trička v barvě týmu a nakonec soutěžit. Soutěže jsou sportovně-vědomostní. Musím říct, že byly super a dobře vymyšlené. Společným tématem bylo Písmo svaté. Složení soutěžních týmů bylo pestré, soutěžící byli ve věku 12-17 let (holky i kluci). Byla to velká zábava, i když jsme skončili na 6. místě společně s jiným týmem 😊. Co jsme z Písma nevěděli, to jsme se tam při soutěžení doučili.

FBH probíhá vždy jednou za dva roky v Kunštátě. Měli jsme krásné počasí a mši svatou, která celé setkání zahajovala, doprovázela naše Knínická schola.

Z+A Kotoučkovi

„TY DÍTĚ BUDEŠ PROROKEM NEJVYŠŠÍHO“

FÍSOVIČKY „VYLETĚLY“ DO SVĚTA

Jako „paní vedoucí“ skládám na tomto místě poklonu všem členům Físoviček! Téměř každý čtvrtek v roce přichází hodinu přede mší a připravují se, aby mohly zahrát a zazpívat. Svatá Cecílie se svědomitě stará! (teda díky patří i Panně Marii a Boží Trojici – aby se neurazili – i na ně se v modlitbě na začátku setkání obracíme) – a Oni skvěle doplňují, co z malých muzikantských sil někdy nezvládáme.

Když zrovna neprožíváme nějakou vlnu viróz, sejde se malých hudebníků kolem dvaceti! A tato vytrvalá práce Físovičky posunula o kousíček výš díky první oficiální mimofarní zakázce ☺.

V Cetkovicích slavili na konci května 1. svaté přijímání a my jsme byli pozváni, abychom přijeli bohoslužbu osvěžit dětským zpěvem. Byla to paráda, děti to vzaly zodpovědně. Připravili jsme se a zúročili to, co v Knínicích tak dlouho trénujeme a pilujeme. Během mše svaté Físovičky bez pomoci dospěláka odehrály 5 písní – moc pěkně!

V půlce června budou pro změnu hrát na farní akci v Sebranicích.

Rozesílám upřímné díky všem fandům Físoviček, není jich málo a je to veliká radost – vnímat, že dětské „Boží“ muzicírování zasahuje srdce, že nás máte rádi!

Petra

SHRNUTÍ VÝSTUPŮ SYNODÁLNÍHO PROCESU ZA BRNĚNSKOU DIECÉZI

Na přelomu loňského a tohoto roku se v celém světě scházely ve farnostech synodální skupinky. I naše farnost „byla při tom“. Ve třech skupinách se k modlitbě, naslouchání Duchu Svatému a k diskuzi setkávalo 18 lidí.
Diecézní fáze synody již byla ukončena a 7. května 2022 byla představena syntéza výstupů – byl nám tedy představen dokument, který v přehledné struktuře shrnuje výstupy jednotlivých synodálních skupin. Celý text lze dohledat na farním webu. Zde můžete nahlédnout do závěru tohoto dokumentu.

Společným rysem většiny výstupů je vyjádření touhy **po autentickém a vřelém společenství, které dokáže přijímat druhé** bez posuzování a předsudků. A to jak v rámci farnosti, tak i směrem ke společnosti. Je patrná silná potřeba, **aby společné prožívání bohoslužeb dostalo osobnější a hlubší rozměr**, aby v rámci nich mohli všichni zažívat, že jsou jejich vítanou součástí. A to i včetně těch, kteří jsou **na okraji zájmu** nebo jsou ze svátostného života z různých důvodů **vyloučeni**, zaznívá výrazný apel po **individuálním přístupu k takovým lidem**.

Dalším velkým tématem je **apel k větší transparentnosti, srozumitelnosti, otevřenosti a naslouchání** jak mezi sebou navzájem, mezi kněžími a laiky, tak i v otevřenosti církve ke světu. Z výstupů je patrné, že se nám to ne zcela daří, ale je šance se v této oblasti zlepšovat a těmto dovednostem se cíleně učit.

Účastníci synodálního procesu volají po **těsnějším zapojení laiků** do chodu církve s vědomím, že **kněží je málo** a že je **potřebujeme pro** jejich nepostradatelnou **duchovní a pastýřskou roli**, nikoli jako úředníky, opraváře, manažery či správce rozpadlých památek. Laici jsou **připraveni přijmout spoluzodpovědnost a podílet se na fungování i financování** církve, a to především formou transparentních, farností volených **pastoračních a ekonomických rad**, které nechtějí být pouze „komparzem“ pro farářova rozhodnutí, ale chtějí mít větší podíl na rozhodování a zodpovědnosti. V synodálních výstupech **se volá po reformě a očištění církve** ve smyslu decentralizace, opuštění od mocenského přístupu, elitářství a klerikalismu, po transparentnosti

volby biskupa, průhledném řešení kauz, srozumitelnosti a důvěryhodnosti pro okolí. Taktéž po **zdobrovolnění celibátu kněží**, **zapojení žen do duchovní služby**, **větší citlivosti vůči lidem na okraji** (LGBT, rozvedení).

Zároveň je vyjádřena **nutnost systematickým a oslovujícím vzděláváním předávat víru mladým generacím** a **zachovat skutečné základy víry, na kterých církev stojí**, aby nedošlo k jejímu rozštěpení či odklonu od toho, co s námi zamýšlí Kristus, ale zároveň nelpět na formě, která nás od tohoto ideálu vzdaluje.

Účastníci jsou si však vědomi důležitosti práce a spoluutváření společenství na místní úrovni, bez kterých není žádná skutečná reforma možná: ***„Jaké budou naše farnosti, taková bude celá církev.“***

Na **diecézní synodální setkání** do Brna se jako zástupce za naši farnost vydal Pavel Vybíhal. *Co zde prožil?*

V sobotu 7. 5. 2022 jsem se zúčastnil diecézního synodálního setkání v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně. Předmětem setkání byla prezentace výstupů synodálního procesu za brněnskou diecézi. Tyto výstupy jsou obsahem jiného článku. Zde se chci omezit jen na několik postřehů z vlastního setkání.

Setkání bylo zahájeno pontifikální mší. Sloužil ji biskup Vojtěch Cikrle, kázání přednesl pomocný biskup Pavel Konzbul. Ten je zároveň hlavním koordinátorem synodálního procesu za naši diecézi. Po mši proběhla prezentace. Zde byly představeny metody statistického zpracování 562 dotazníků z jednotlivých synodálních skupinek. Provedl je tým laických specialistů, převážně sociologů. Zpracování představovalo nesmírně obtížný úkol – dotazníky se totiž vyjadřovaly k velikému množství témat a nebyly psány tak, že by odpovídaly na nějaké jednoduché, předem dané otázky. Zpracovatelé museli všechny dotazníky několikrát přečíst, aby postihli, co mají společné a neunikla jim nějaká významná myšlenka. Také aby nikdo nemohl mít pocit, že kritické hlasy byly jednoduše ignorovány. Dotazníky zůstanou neveřejné a budou archivovány pro badatelskou činnost.

Téměř tři čtvrtiny účastníků skupinek byli zaměstnaní lidé. Zbytek tvořili studenti a senioři. Bylo zjištěno, že na závěry skupinek neměl věk zásadní vliv. Hlavním požadavkem bylo zlepšení vztahů v církvi – vytváření opravdového společenství.

Na začátku synodálního procesu dostali kněží návrh, aby zůstávali v pozadí, nicméně to neznamenalo, že by se nemohli práce synodálních skupinek zúčastnit. Statistika ukázala, že dotazníky se lišily podle toho, zda byl kněz členem skupinky (17% skupinek). Tam, kde nebyl, byly dotazníky kritičtější. Kde byl, byl kladen větší důraz na uchování pokladu víry – byla prezentována obava, aby synodální proces nevedl k rozštěpení církve.
Po skončení prezentace následovala diskuze. V ní jakási mladá dáma vznesla provokativní dotaz, zda veškerá činnost synodálních skupinek nevyjde naprázdno, zda všechny ty kritické připomínky neskončí někde v šuplíku a zda se církev nevrátí ke stávajícímu monarchistickému (centralizovanému, neprůhlednému) způsobu řízení. Odpovídal diecézní koordinátor biskup Pavel. Poukázal na slova papeže Františka, že synoda má být neustálým procesem, že ani po jejím vyvrcholení ve Vatikánu v roce 2023 nebude ukončena.
Setkání ukončil krátkou promluvou biskup Vojtěch. Nenechala nikoho na pochybách, že on i biskup Pavel synodální proces vřele podporují.

Pavel Vybíhal

SLOVO OTCE BISKUPA VOJTĚCHA KE JMENOVÁNÍ JEHO NÁSTUPCE

Milé sestry, milí bratři, milí spolubratři v duchovní službě,
je to skoro rok, kdy jsem po dovršení pětasedmdesáti let a zaslání abdikace Svatému otci vyzval vás všechny k modlitbám za nového brněnského diecézního biskupa. Ve čtvrtek 26. května, v den slavnosti Nanebevstoupení Páně, jmenoval papež František 14. diecézním biskupem brněnské diecéze Mons. Pavla Konzbula, dosavadního pomocného biskupa a generálního vikáře.
Při této příležitosti bych vám všem chtěl poděkovat za třicet dva let, která jsem s vámi a pro vás mohl ve službě brněnského diecézního biskupa prožít.
Celý život jsem prosil Pána, abych se stal jeho darem pro druhé. A stále jsem cítil, jak On obdarovával mne. Vždy jsem byl šťastný, že mne povolal do své služby, a prosil jsem ho, aby takovou radost poznalo co nejvíc lidí. Znovu a znovu jsem žasl, jak v jeho blízkosti ztrácely všechny kříže služby svou hrozivost a tíhu. Dokonce i tehdy, kdy mne Bůh obdarovával i tím, co mně bral.
Jako váš biskup jsem se snažil – při zachování co největší možné svobody – umožňovat kněžím i ostatním lidem, aby všemi svými dary

a možnostmi byli dobrým a tvárným „stavebním materiálem“ Ducha Svatého. Naše církevní společenství jsem vnímal jako širokou řeku, ohraničenou pravým a levým břehem, a mým přáním bylo, aby se na žádné straně ze svých břehů nevylévala.
Vnímal jsem a stále vnímám vaši různorodou pomoc a duchovní podporu. Je vás tolik, kterým bych chtěl s vděčností poděkovat. Za to, čím jste mně pomáhali v životě, v kněžství a později v péči o diecézi. Jmenovitě to ale není možné. Proto aspoň takto děkuji všem, které jsem měl možnost poznat osobně, a rovněž děkuji vám, kteří jste ve své starosti o církev a moji biskupskou službu zůstali ve skrytosti. Ať vám Bůh vše mnohonásobně odplatí. A omlouvám se všem, které jsem zklamal, zranil nebo nenaplnil jejich očekávání.
Co se mnou bude dál? Biskup neodchází do penze. Biskup předává úřad. Proto chci být k dispozici svému nástupci ve všem tom, co on uzná za vhodné a prospěšné pro naši diecézi.
Mám radost, že se mým nástupcem na brněnském biskupském stolci stal otec biskup Pavel Konzbul, a přeji mu, aby ho neopouštěl jeho typický humor ani v situacích, které budou vypadat neřešitelně. A ujišťuji, že ho budu v jeho službě provázet ve svých modlitbách.
Celé brněnské diecézi i každému z vás přeji slovy proroka Nehemiáše, aby „radost z Hospodina byla vaší silou“.
Tak jako v předcházejících dvaatřiceti letech, zůstáváte nadále v mých každodenních modlitbách.

Ze srdce žehná

emeritní biskup Vojtěch, apoštolský administrátor

NOVÝ ČESKÝ PRIMAS

Jeho Svatost papež František 13. května jmenoval 37. pražským arcibiskupem a 25. českým primasem J. Exc. Mons. Jana Graubnera, dosavadního arcibiskupa olomouckého a metropolitu moravského.

KNĚŽSKÉ A JÁHENSKÉ SVĚCENÍ

V sobotu 18. 6. 2022 při bohoslužbě v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně v 9 hodin kněžské svěcení přijmou jáhni brněnské diecéze

Ing. Josef Janoušek (*1984) … z farnosti Moravské Budějovice
Mgr. Jan Kříž (*1995) … z farnosti Blížkovice
a řeholník Mgr. Štěpán Jiří Novák, O. Praem.

Jáhenské svěcení přijme bohoslovec

Ing. Tomáš Zámečník (*1989) … z farnosti Brno – Bystrc

Možno sledovat v on-line přenosu na YouTube kanálu „Katedrála Petrov“.

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

Ve dnech 6. až 10. července 2022 proběhne v Brně další ročník Katolické charismatické konference. Přihlašování bylo spuštěno 28. dubna 2022.

Letošním mottem je biblický verš: „V něm je náš pokoj..." (Ef 2, 14-22). Jako přednášející vystoupí například Pavol Strežo, P. Šebestián Smrčina, Milona von Habsburg.

NEW DAWN – OPEN AIR

Myšlenka zakladatele: *„Chci, aby církev zazářila v celé své kráse; kéž je slaven každý její aspekt – charismatický, liturgický, mariánský, eucharistický, svátostný a mystický a kéž to může zakusit celá rodina“.*

Velkým přínosem pro konferenci je samotné místo – klášter Hájek. Století modliteb bratří františkánů a poutníků spočívá na tomto místě jako požehnání, z něhož smíme čerpat i my. Setkání se uskuteční 17. - 21. 8. 2022.

KEFASFEST

Ve dnech 24. až 26. června 2022 se koná další ročník hudebního festivalu Kefasfest v areálu kláštera Rosa Coeli v Dolních Kounicích. Letos se mohou návštěvníci těšit například na písničkáře Michala Horáka, kapelu JASNO, Adonai, rappery Isaac Records, zpěvačku Kateřinu Marii Tichou a řadu dalších. V sobotním dopoledním bloku vystoupí také naše farní schola. **Přijedete nás podpořit?**

DNY LIDÍ DOBRÉ VŮLE

23. ročník této velehradské akce zve na bohatý duchovní a kulturní program pro mladé, pro rodiny i starší.

Uskuteční se
4. – 5. června.

CYRILOMETODĚJSKÁ POUŤ V CHRUDICHROMECH

Pěšky, na kole nebo autem. K chrudichromské kapličce o její poutní slavnosti můžete ke slavení mše svaté zavítat v úterý 5. července.

FARNOST BOSKOVICE

Boskovickou farnost, kostel i duchovní správce všichni dobře známe, proto dnes jen připomeneme, které kapličky, kromě farního kostela sv. Jakuba Většího, můžeme na území boskovické farnosti najít.

Kostel Všech svatých na starém hřbitově v Boskovicích

Kostel sv. Vavřince ve Lhotě Rapotině

Kaple v Mladkově

Kaple na Vratíkově

Kaple na Hrádkově

Kaple sv. Otýlie v polích mezi Boskovicemi a Bačovem

Boskovice Bělá

VELIKONOČNÍ JARMARK

Letos se v naší farnosti uskutečnil velikonoční jarmark v neděli 10. dubna po mši svaté.
Děti v postní době tvořily pod vedením Moniky Hlubinkové, Markéty Dvořákové a Soni Měkotové krásné výrobky s velikonoční tématikou.
Děti, díky, že jste se zapojily ve službě a pomohly jste dětem z Papežského misijního díla dětí.
Společně jsme přispěli částkou 18 430 Kč.
Pán Bůh zaplať všem, kteří jste se zapojili do vytváření, i vám, kteří jste přispěli finančně.

VE SPOLEČENSTVÍ VÍRY, NADĚJE A LÁSKY SE S NÁMI ROZLOUČILI:

11. 3. Ladislav Lujka, 53 let, Vážany 86
19. 3. Marie Blahová, 82 let, Šebetov 168

„Přišel mi účet, dlužím prý Bohu
Za nádech, za lásku, za báseň
Prý, že mi počká, když dostojím slovu
Když budu splácet úsměvem
Hned zrána přišpendlím na oblohu
Obrovskou plachtu s nápisem
Děkuji ti, že ještě mohu
Děkuji ti, že ještě jsem.“ (píseň Děkuji, Vladimír Mišík)

„Modlitba starých lidí může chránit svět
a pomáhat mu výrazněji
než námaha mnohých.“ (papež Benedikt XVI.)

Vydáno 5. 6. 2022 římskokatolickou farností Knínice u Boskovic výhradně pro vnitřní potřebu farnosti.
Náklady na tisk 1ks Farníčku jsou cca 15,- Kč – tento minimální příspěvek vkládejte do označené krabičky na stolku v kostele.
Kontakt na kněze:
P. Miroslav Šudoma – tel. 608 755 273, fara Boskovice Masarykovo nám. 20, email: kninice@dieceze.cz
Kontakt do redakce: své náměty a příspěvky pište na email: p.hauptova@seznam.cz nebo napsané na papíře vhoďte do krabičky v kostele.
Farní časopis naleznete také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti: www.kninice.farnost.cz.